1. Utworzenie Legionów Polskich

- Klęska insurekcji kościuszkowskiej i III rozbiór RP wywołały kolejną falę emigracji, z kraju wyjeżdżali głównie dawni działacze polityczni oraz oficerowie, którzy nie chcieli zostać wcieleni do armii zaborczych.
- Emigrantów łączyło przekonanie o konieczności odbudowy utraconego państwa, liczono na:
 - odtworzenie RP dzięki przychylności jednego z zaborców,
 - pomoc Turcji wrogo nastawionej wobec Rosji i Austrii,
 - sukces kolejnego powstania narodowego,
 - wsparcie rewolucyjnej Francji, która zostawała w stanie wojny z zaborcami.
- W rezultacie tego, Paryż stał się stolicą polskich emigracji. Już w 1795 roku za cel
 uznano stworzenie polskich formacji zbrojnych u boku armii francuskiej.
- W październiku 1796 roku gen. Jan Henryk Dąbrowski przedstawił rządzącemu Francją dyrektoriatowi projekt zorganizowania polskich jednostek, ten odmówił jednak tłumacząc się zakazem konstytucyjnym, ale zasugerował powstanie formacji w jednej z włoskich "republik siostrzanych" u boku Napoleona Bonapartego.
- Napoleon odniósł się przychylnie do prośby, na mocy ustawy z stycznia 1797 roku, powstały Legiony Polskiego jako część armii Republiki Lombardzkiej (zależnej od Francji).
- W szybko powstających oddziałach (w kwietniu 3 tys. żołnierzy, w maju 7 tys.):
 - o dbano o edukację i wychowanie patriotyczne,
 - o awans uzależniono od zasług na polu walki,
 - zrezygnowano z kar cielesnych,
 - zwalczano pojedynki i naganne zachowanie.

2. Walki we Włoszech

- Wiosną **1797** roku Bonaparte skierował Legiony do tłumienia antyfrancuskich wystąpień w północnej **Italii**.
- Jesienią Francja Zawarła pokój w Austrią w Campo Formio, co zawiodło nadzieje Polaków na szybkie powodzenie sprawy. Jednak Legionów nie rozwiązano, a pozostały częścią armii nowo utworzonej Republiki Cisalpińskiej.
- Pokój zawarty w 1797 roku okazał się być nietrwały. Już w 1978 roku wznowiono walki na Półwyspie Apenińskim.
- Legiony wzięły udział w walce z Królestwem Neapolu i przyczyniły się do zwycięstwa pod **Civita Castellana**, jednak później odniosły straty w walkach z Austrią.

- Zdziesiątkowane oddziały zostały skierowane do obrony twierdzy w Mantui, której nie udało się obronić. Generał francuski podjął decyzję o kapitulacji, żołnierze, którzy wcześniej zdezerterowali zostali poddani karze chłosty, a następnie Austriacy znów wcielili ich do swoich jednostek.
- Walki w latach 1797-1799 doprowadziły do prawie całkowitego unicestwienia polskich wojsk. Wojna trwała dalej, Napoleon zlecił Dąbrowskiemu odbudowę Legionów.
- We wrześniu 1799 roku na pograniczu Francji i Niemiec w Alzacji i Lotaryngii utworzono Legię Naddunajską pod dowództwem gen. Karola Kniaziewicza. Formacja ta odegrała istotną rolę w 1800 roku w bitwie pod Hohenlinden, sukces ten doprowadził do zawarcia w 1801 roku pokoju w Lunéville pomiędzy Francją i Austrią. Zgodnie z nim Napoleon miał oficjalnie zrezygnować z popierania działań narodowowyzwoleńczych w Austrii.

3. Kryzys idei legionowej

- Pokój z Austrią spowodował, że Legiony stały się dla Napoleona politycznym obciążeniem, dlatego zreorganizowano je na wzór francuski, czyli podzielono na trzy półbrygady.
- Dwie z nich zostały wysłane w 1802 roku na Santo Domingo, gdzie mieli tłumić powstanie, które wybuchło po decyzjach o przywróceniu tam niewolnictwa. Opór powstańców, choroby i trudny klimat przesądziły o klęsce korpusu francuskopolskiego. W 1803 roku oficjalnie się stamtąd wycofano. Do Europy miało wrócić zaledwie 700 legionistów, a 400 zostało na wyspie.
- Trzecia półbrygada walczyła głównie w Italii, głównie z Brytyjczykami. Doczekali się oni wybuchu kolejnej wojny w Europie w 1807 roku, która dotarła z Napoleonem na ziemie polskie.
- Porażka w Santo Domingo i włoska tułaczka przyniosła kryzys idei legionowej.
 Narastało niezadowolenie postawą Napoleona. Zwolenników zyskała idea narodowego zrywu, w którym istotną rolę mieli odegrać chłopi.

4. Znaczenie Legionów Polskich

- Co prawda utworzone przez Jana Henryka Dąbrowskiego Legiony nie odebrały decydującej roli w wojnach napoleońskich, ani nie udało im się przywrócić niepodległej RP, spośród ok. 35 tys. żołnierzy, aż 20 tys. poległo w walce.
- Jednak żołnierze i oficerowie zdobyli praktyczne umiejętności, które okazały się cenne w późniejszych wojnach napoleońskich i zrywach narodowych.
- Ich patriotyczna postawa stała się przykładem i wzorem dla Polaków żyjących pod zaborami i na emigracji.